

Reisgids sociaal werk

Titel Mensenwerk, oriëntatie op doelgroepen in het sociaal werk
Redactie John Bassant en Marianne Bassant-Hensen
Uitgever Coutinho
ISBN 978-90-4690-140-3
Prijs € 29,50

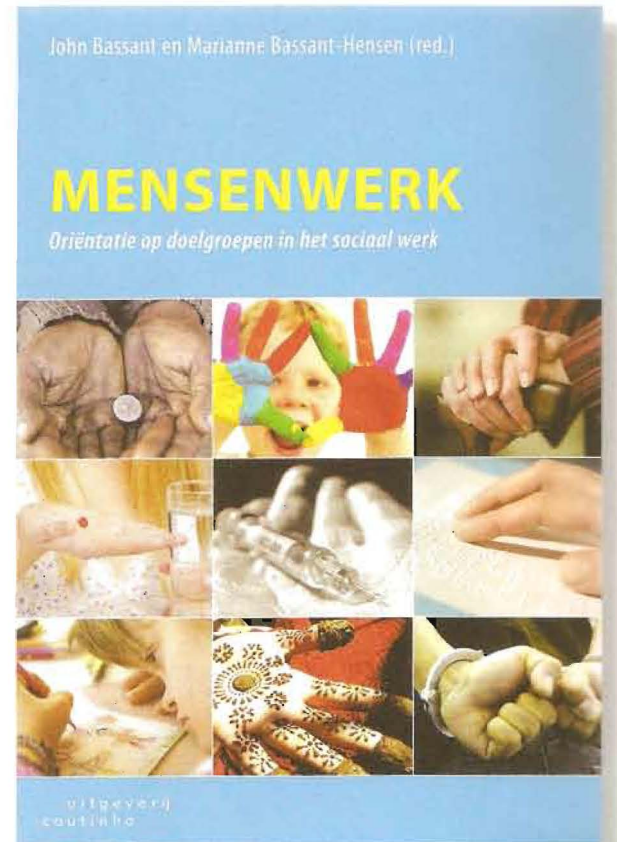
door Jan Steyaert, lector Fontys Hogescholen

De afgelopen jaren is er in de sociale sector veel gesproken en geschreven over de beroepseigenheid van sociaal-pedagogische hulpverleners, maatschappelijk werkers en opbouwwerkers. Zijn ze nu wel of niet één professie, hebben ze nu wel of niet een gemeenschappelijke kennisbasis, moet je studenten een diploma sociaal werk (of 'social work') geven, of een diploma voor één van de meer specifieke verschijningsvormen van dit vak? En dat terwijl het allemaal te doen is om diezelfde doelgroep, de kwetsbare burger.

Het boek *Mensenwerk* is een soort reisgids langs de verschillende specifiekere doelgroepen. Het is geschreven voor gebruik in het propedeuseonderwijs als uitgangspunt, maar als je een beetje voorbij de schoolse aanpak kijkt, is het ook daarbuiten best relevante lectuur.

Negen verschillende auteurs geven een basisprofiel van negen verschillende doelgroepen van het sociaal werk. Ze doen dat in een behoorlijk strakke format, zodat elk hoofdstuk dezelfde aspecten van een doelgroep toelicht. Daartoe behoren na een algemene beschrijving een historisch overzicht, de oorzaken van het probleem, beleid en cijfers, en interventies.

Pas op het einde van elke beschrijving is er aandacht voor wat eventueel verschillend is voor de drie beroepsprofielen. Zo ligt terecht de nadruk op het gemeenschappelijke

van de sociale professional, en niet op het specifieke. De doelgroepen die zo aan bod komen zijn kinderen en jeugdigen, ouderen, mensen met psychiatrische aandoeningen, verslaafden, dak- en thuislozen, justitiabelen, chronisch zieken en mensen met een lichamelijke beperking, mensen met een verstandelijke beperking en tenslotte etnische groepen. Daarmee is een groot deel van de doelgroep van de sociale sector in beeld. Niet allemaal, want je zou ook kunnen schrijven over mensen met schulden of relatieproblemen, slachtoffers van huiselijk geweld of burgers in een zwakke wijk. Of je zou nog verder kunnen gaan verifiëren.

Wat opvalt bij het doorlezen van de diverse hoofdstukken is de ongelijkheid in de cijferparagraaf. Allemaal verwijzen ze naar andere bronnen zoals de landelijke jeugdmonitor of de nationale drugmonitor of trendrapportages van het Trimbos-instituut. Sommige hoofdstukken missen cijfergegevens. Het kan natuurlijk zijn dat de auteurs van die hoofdstukken niet zo'n zin hadden in cijfers, maar de diversiteit door de hoofdstukken heen op dit punt staat mijn inziens wel symbool voor de gebrekkige informatiehuishouding van de sociale sector. Hoe kan het toch bestaan dat al die registratie-inspanningen niet leiden tot een eenvoudig een eenduidig getalsmatig beeld van de sector? Waar gaan al die cijfertjes eigenlijk heen? ■